

شکر و سپاس با قیاس و شواهد و قیود که لطف با غایت و کرم به نهایت معجز
شمار نبوت دثار رسول گویند در می تا زمره بنی آدم اکرم مخلوقات و اثر
وجود اتر اند که پند و نصیحت سببی ایل کفو و ضلالت و خذلان و غوایب
و ایدینده خلاص بولوب صراط مستقیمه سکون ایدر لرتا که اول به نظر سنجانک
حق عبودیتش ادا اتمکله مظهر عفو و رحمت و سزا لطف مغفرت او هر **در نیت**
و صلوات موفور و تجیات با تصور رسول ثقلین و سید کونین اوزرینه اولسون که
جویده عالم اول شکر کفکارک در بار لکنه سعادت دارینه دلالت و هدایت
ایدیچی پند نام اولدر و اول صلوات و تجیات انک الو اصحاب اوزره اولسون که
جمیع اقوال و احوالده صدق خلوصه اکامیر و تابع اولسون **در سب تا لیلی کتاب**
فصل چهارم روز نوروز نوروز نشانی ویر بر کوز یاران صفا و خلان
و فادز به خوب طائفه و دلکش و لطیف روح قوا به تقاضا بر می بریلد
نشاط و سرور و بشارت و حضوره ملاطفت و مصاحبت ایلکن علم
و موقله راسته و زهد و صلاح علی پیراسته عزیز و دلپسند و محترم

اور یکجہ وصول الہیہ دہ سنخ منج ایہی قیامت و نامعقول از ایہی نفسکہ
غیر دکلمہ مراد جانب و سہ و اصل اولغہ مانع نفس امارہ ایہ و کن اشعار در
قولہ تعالیٰ اذ النفس الامارۃ بالسوء **بیت** کذب و مرد را نفس امارہ خواہ
اگر مدسند غریب سرمدار نفسکہ اولامہ کافہ تصغیر ایچوندر **در بیان اسباب عاقبت**
عاقبت را کہ بجوی اریغیز اریغیز اگر عاقبت و حضور استرک می توانش
یاقتن در چار چیز از دورت سنہ ۷ بولوت ممکند اینی و نعمت اندر حالہ
ایمن لک و جانانندہ نعمت و قدرت تندستی و ذاعت بعد از آن صحیح اندہ
صکہ فراغت چونکہ بانعمت امانی باشدت چونکہ سکا نعمت ایلمہ بر امانہ اولایغی
سندہ واہ اولاعاقبت رازانہ نبت نہ باشدت عاقبتہ سکا اندہ نبت نہ
اولور بادا فارغ چو باسے تندرت فارغ کو کل ایلمہ چونکہ تندرت او کہ سین
دیگر از دنیا بدھیج جت کرد دنیا دہ ہیج سنہ استمز کو کثر بر ضیا و آتوانی
کام نفس را دکم قادرین تفک مرادین و برہ یعنی حاصل ایلمہ تانیفہ اریسہ
در دام نفس اریسہ تاکہ تفک دام زحمتہ دو شمیمین **بیت** مزد و ہر کہ ہر ای

مقرر آید یک نفر در ای پسر در مردمی مشهور با ستر ای پسر مرد مکره مشهور
اول و زنجیره و زنجیره دور با ستر بخیلکده و کبر در اول با ستر با ستر و تواضع
پیش کشی سخی ایلا اول و تواضع کند که صنعت و عادت یعنی تواضع ایله
تا شود روی دلت بدر میر تا سنگ قلبک کوز بر در میر اول مراد
اللهم ایله قلبه منور اوله دیگر در بیان افعال شیطان چار خصصت فعل
شیطان بود در وقت حصلت شیطان منسوب فعل در اندیشه اینها هر که رحمان بود
بویله زینلور هر که رحمان او عطف مردم چون بگذشت از یک کسنگ عطف
چون بر دن کج می باشد او از فعل شیطان به شک او اعطه کس شیطانک
فعلند اولور خون بینه نیز از شیطان بود بینه نک فاندن شیطان اولور
انکه ظاهر دشمن ان بود او شیطانکه انک دشمنه ایو که ظاهر
عطف اقره تو بینه بورده حایمازه فعل شیطانست و انک و تو صمو
شیطانک فعلید ای پسر این مباشر از مادی ای پسر انک مکرند این
اوله حایمازه انک معانسه در در بیان صفت منافق و با ستر ای خواصه